Dosarul nr. 2-528/2026
2-26039059-15-2-27032026

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

14 august 2026 municipiul Cahul

Judecătoria Cahul, sediul Central
Instanța de judecată, având în componență:
Președintele ședinței, judecător Alexei Rusacov
Grefier Daniela Brînză
Cu participarea:
reprezentantului reclamantului, avocatul Maxim Todorov, în baza mandatului nr.2258165 din 23.02.2026;
reprezentantului pârâtului Inspectoratul General al Poliției, Marina Bîrlea, în baza procurii nr.34/2-20 din 02.01.2026;
În lipsa
reclamantului Igor Tataru, d.n.*****, IDNP *****;
reprezentantului pârâtului Inspectoratului Național de Securitate Publică, Teodora Busuioc, în baza procurii nr.34/17-124 din 09.01.2026 a solicitat examinarea în lipsă.

examinând în ședință de judecată publică, cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Tataru Igor împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI și Inspectoratului Național de Securitate Publică privind încasarea indemnizației unice și a prejudiciului moral,

a c o n s t a t a t:

La data de 27 martie 2026, Tataru Igor reprezentat de avocatul Todorov Maxim s-a adresat cu cererea de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI și Inspectoratului Național de Securitate Publică cu privire la privind încasarea îndemnizației unice și a prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că a activat în cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică în funcția de subofițer superior al serviciului de patrulare al Direcției patrulare Sud. Potrivit certificatului-deciziei medicale nr. 455 din 05.12.2025, eliberat de Comisia Medicală Centrală a Serviciului Medical al MAI, reclamantului i-a fost stabilit diagnosticul de *****. Reclamantul a susținut că afecțiunea a fost contractată în timpul serviciului în cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Conform deciziei Comisiei Medicale Centrale, adoptată în temeiul capitolului IX, paragraful 1 lit. b), coloanele I-IV din baremul medical aprobat prin Ordinul MAI/MJ/CNA nr. ***** din *****, reclamantul a fost declarat „*****”.

Totodată, potrivit certificatului de încadrare în grad de dizabilitate nr. *****, reclamantul a fost încadrat în grad de dizabilitate accentuat, pentru perioada 04.02.2026–01.03.2028. Conform anexei la certificatul de dizabilitate, reclamantului i-au fost recomandate tratament și supraveghere medicală, inclusiv de către specialiști în oncologie și oncoproctologie, reabilitare medicală, psihoterapie, consumabile medicale, suport și asistare la angajarea în câmpul muncii, adaptarea rezonabilă a locului și programului de muncă la nevoile speciale ale persoanei, excluderea noxelor, munca la distanță și activitatea în cadrul unei echipe mobile.

Reclamantul a menționat că, prin cererea depusă la 24.02.2026, a solicitat Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratului Național de Securitate Publică achitarea indemnizației unice și repararea prejudiciului moral, însă răspuns la cerere nu a recepționat.

În susținerea pretenției privind încasarea indemnizației unice, reclamantul a invocat prevederile art. 18 din Legea nr. 186 din 10.07.2008 privind securitatea și sănătatea în muncă și ale pct. 7 din Regulamentul privind modul de plată a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau a unei afecțiuni profesionale, aprobat prin HG nr. 513 din 11.08.1993.

Reclamantul a susținut că, având în vedere procentul de pierdere a capacității de muncă și cuantumul salariului mediu lunar pe țară, indemnizația unică datorată constituie 929 268 lei, sumă care urmează a fi achitată de către Inspectoratul General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică.

De asemenea reclamantul a invocat prevederile art. 16 din Legea nr. 60 din 30.03.2012 privind incluziunea socială a persoanelor cu dizabilități, prevederile Regulamentului privind organizarea și efectuarea expertizei medicale a funcționarilor publici cu statut special/militar din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, precum și prevederile Ordinului nr. ***** din *****, susținând că boala de care suferă a fost contractată în timpul sau în legătură cu îndeplinirea serviciului în cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Totodată, reclamantul a susținut că prevederile pct. 4 din HG nr. 513 din 11.08.1993, potrivit cărora acțiunea regulamentului nu se extinde asupra colaboratorilor organelor Ministerului Afacerilor Interne, nu pot constitui temei pentru respingerea pretențiilor sale, invocând în acest sens principiul ierarhiei actelor normative și prevederile art. 7 alin. (2) din Legea nr. 100 din 22.12.2017 cu privire la actele normative.

În continuare, reclamantul a făcut referire la răspunsul IMSP Spitalul Clinic Republican „Timofei Moșneaga” nr. 11/846 din 12.05.2025, potrivit căruia funcționarii publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nu cad sub incidența Legii nr. 186 din 10.07.2008, iar starea de sănătate și expertiza medicală pentru evaluarea îmbolnăvirii în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu se examinează de Comisia specială a Ministerului Afacerilor Interne, în conformitate cu actele normative departamentale.

Reclamantul a invocat, de asemenea, faptul că în certificatul de încadrare în grad de dizabilitate nr. C12447314 din 09.12.2024 este indicată cauza dizabilității – „Afecțiune legată de serviciul militar sau cel special”, susținând că actul respectiv nu a fost contestat de către Inspectoratul General al Poliției.

În opinia reclamantului, prevederile art. 18 din Legea nr. 186 din 10.07.2008 sunt aplicabile și funcționarilor publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, întrucât Legea nr. 288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne nu reglementează acordarea unei indemnizații unice pentru cazul unei boli profesionale, astfel încât, în această parte, urmează a fi aplicate dispozițiile Legii nr. 186 din 10.07.2008.

În susținerea poziției sale, reclamantul a invocat și prevederile pct. 28 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 6 din 04.07.2005 cu privire la practica aplicării de către instanțele judecătorești a legislației materiale despre încasarea prejudiciului cauzat prin vătămarea integrității corporale sau altă vătămare a sănătății ori prin deces.

Prin urmare, reclamantul a solicitat admiterea acțiunii și încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției și al Inspectoratului Național de Securitate Publică în beneficiul lui Tataru Igor a indemnizației unice în cuantum de 929 268 lei, a prejudiciului moral în cuantum de 1 000 000 lei, precum și a cheltuielilor de judecată.

Ulterior, la data de 15 aprilie 2026, avocatul Todorov Maxim, în interesele reclamantului Tataru Igor, a depus o cerere de concretizare a pretențiilor prin care a solicitat încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției și al Inspectoratului Național de Securitate Publică în beneficiul lui Tataru Igor a indemnizației unice în cuantum de 1 084 146 lei, în temeiul art. 18 din Legea nr. 186 din 10.07.2008 privind securitatea și sănătatea în muncă.

În susținerea majorării cuantumului indemnizației unice, reprezentantul reclamantului a invocat faptul că, potrivit datelor Biroului Național de Statistică, salariul mediu lunar pe țară pentru trimestrul III al anului 2025 constituia 15 487,8 lei, cuantumul solicitat fiind recalculat în raport cu această valoare (f.d. 25).

La 19 mai 2026 prin intermediul Direcției evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Cahul, a fost înregistrată referința nr. 610 depusă de reprezentantul pârâtului Inspectoratul General al Poliției, Marina Bîrlea, prin care s-a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea referinței pârâtul a indicat că reclamantul Tataru Igor a fost înmatriculat la Colegiul de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne la 30.07.2003 și exmatriculat la 02.07.2005. Ulterior, reclamantul și-a desfășurat activitatea în cadrul subdiviziunilor Ministerului Afacerilor Interne în mai multe perioade. Astfel, la 02.07.2005 acesta a fost angajat în baza ordinului ministrului afacerilor interne nr. 177 ef. din 01.07.2005, raportul de serviciu fiind încetat la 08.08.2008, în temeiul ordinului ministrului afacerilor interne nr. *****. La 08.05.2019, în baza ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 213 ef. din 08.05.2019, reclamantul a fost angajat în funcția de subofițer superior al Serviciului patrulare Cahul, Taraclia, Vulcănești al Direcției patrulare „Sud” a Inspectoratului Național de Securitate Publică al Inspectoratului General al Poliției.

Pârâtul a menționat că, prin ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 88 ef. din 26.02.2026, raportul de serviciu al reclamantului a fost încetat în temeiul art. 38 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, din motive de sănătate, în cazul stabilirii incapacității de a exercita funcția publică cu statut special în conformitate cu decizia Comisiei medicale a Ministerului Afacerilor Interne, cu achitarea compensației bănești pentru concediile de odihnă anuale neutilizate și a indemnizației unice prevăzute de art. 49 alin. (2) din aceeași lege.

Totodată, pârâtul a indicat că, în temeiul cererii nr. T-1085/26 din 25.02.2026, depusă de reclamant prin reprezentantul său, prin care s-a solicitat achitarea compensației lunare pentru pierderea capacității de muncă începând cu 04.02.2026 și până la decăderea gradului de dizabilitate, a fost stabilită reclamantului compensația lunară prevăzută de art. 67 alin. (5) din Legea nr. 288/2016. În acest sens, prin ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 110 ef. din 10.03.2026, a fost modificat ordinul nr. 88 ef. din 26.02.2026, prin completarea acestuia cu mențiunea privind achitarea compensației lunare în conformitate cu art. 67 alin. (5) din Legea nr. 288/2016, începând cu 26.02.2026.

Pârâtul a făcut referire la prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 288/2016, care stabilesc cadrul juridic al raportului de serviciu al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, precum și la dispozițiile art. 49 alin. (2) din aceeași lege, potrivit cărora, în cazul încetării raportului de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. b), c) și e), funcționarul public cu statut special beneficiază de o indemnizație unică, cuantumul căreia este determinat în funcție de vechimea calendaristică în organele apărării naționale, securității statului și ordinii publice.

De asemenea, pârâtul a invocat prevederile art. 67 din Legea nr. 288/2016, care reglementează asigurarea de stat obligatorie a funcționarului public cu statut special și instituie mecanisme distincte de protecție financiară în cazul survenirii unor evenimente asigurate. În particular, pârâtul a făcut referire la prevederile art. 67 alin. (4), potrivit cărora, în cazul încetării raportului de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. e), ca urmare a unei mutilări (răniri, traume, contuzii) legate de exercitarea atribuțiilor de serviciu, funcționarului public cu statut special i se plătește o indemnizație unică, valoarea căreia se determină prin acordarea pentru fiecare procent de pierdere a capacității de muncă a câte unui salariu mediu lunar, calculat pentru ultimele 6 luni anterioare survenirii evenimentului asigurat, conform ultimei funcții deținute.

Totodată, pârâtul a invocat prevederile art. 67 alin. (5) din Legea nr. 288/2016, conform cărora, în caz de apariție a dizabilității funcționarului public cu statut special în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu sau după încetarea serviciului în Ministerul Afacerilor Interne, însă ca urmare a unei afecțiuni din perioada serviciului, dacă lipsește temeiul pentru primirea pensiei de vechime în muncă, până la restabilirea capacității de muncă acestuia i se plătește o compensație lunară raportată la salariul lunar conform ultimei funcții deținute, în cuantum de 100% pentru dizabilitate severă, 80% pentru dizabilitate accentuată și 60% pentru dizabilitate medie.

În acest context, pârâtul a făcut referire la Regulamentul cu privire la asigurarea de stat obligatorie a funcționarilor publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 386 din 20.12.2017, care definește noțiunile de „mutilare”, „rănire”, „traumă” și „contuzie”, susținând că aceste noțiuni se referă la vătămări ale integrității anatomice și/sau funcționale a organismului produse prin acțiunea unor factori externi.

Pârâtul a susținut că, în speță, trebuie făcută distincție între noțiunile de „traumă” și „maladie”, acestea reprezentând situații distincte, reglementate diferit de Legea nr. 288/2016. În opinia pârâtului, art. 67 alin. (4) din Legea nr. 288/2016 este aplicabil în cazul mutilării, rănirii, traumei sau contuziei legate de exercitarea atribuțiilor de serviciu, în timp ce apariția dizabilității ca urmare a unei afecțiuni din perioada serviciului este reglementată de art. 67 alin. (5) din aceeași lege.

Pârâtul a menționat că, potrivit actelor medicale emise în privința reclamantului, respectiv Certificatul-decizie medicală nr. 455 și Certificatul de încadrare în grad de dizabilitate nr. *****, cauza dizabilității reclamantului a fost stabilită ca fiind o maladie contractată în timpul serviciului în cadrul Ministerului Afacerilor Interne. În consecință, în opinia pârâtului, prevederile art. 67 alin. (4) din Legea nr. 288/2016 privind indemnizația unică pentru mutilare nu sunt aplicabile reclamantului, întrucât afecțiunea acestuia nu a survenit ca urmare a unei răniri, traume sau contuzii.

Referitor la aplicabilitatea Legii nr. 186/2008 privind securitatea și sănătatea în muncă, pârâtul a invocat prevederile art. 3 alin. (3) din această lege, potrivit cărora legea nu este aplicabilă dacă anumite caracteristici inerente activităților specifice forțelor armate, poliției sau serviciilor de protecție civilă sunt, în mod inevitabil, în contradicție cu dispozițiile acesteia, securitatea și sănătatea lucrătorilor urmând a fi asigurate, în măsura posibilității, ținându-se cont de dispozițiile legii.

De asemenea, pârâtul a făcut referire la pct. 4 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 513/1993, potrivit căruia acțiunea regulamentului nu se extinde asupra militarilor din rândurile Armatei Republicii Moldova, colaboratorilor organelor Ministerului Afacerilor Interne și organelor securității statului, cu excepția persoanelor încadrate în baza unui contract individual de muncă sau a unui acord. Pârâtul a susținut că această excepție nu este aplicabilă reclamantului, care are statut de funcționar public cu statut special.

În continuare, pârâtul a susținut că art. 18 din Legea nr. 186/2008 și art. 67 alin. (4) și (5) din Legea nr. 288/2016 urmăresc, în esență, același scop, și anume compensarea pierderii capacității de muncă, însă instituie regimuri juridice distincte, adaptate categoriilor de persoane cărora li se aplică. În opinia pârâtului, pentru funcționarii publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne sunt incidente exclusiv dispozițiile Legii nr. 288/2016, în calitate de lege specială, în temeiul principiului „lex specialis derogat legi generali”, consacrat de art. 5 alin. (3) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative.

Pârâtul a susținut că reclamantul nu poate opta pentru aplicarea concomitentă a regimului juridic general prevăzut de Legea nr. 186/2008 și a celui special prevăzut de Legea nr. 288/2016, întrucât pentru situația sa sunt aplicabile exclusiv dispozițiile legii speciale.

În acest sens, pârâtul a indicat că reclamantul a beneficiat de indemnizația unică prevăzută de art. 49 alin. (2) din Legea nr. 288/2016, ca urmare a încetării raportului de serviciu, iar ulterior, în baza cererii depuse la 25.02.2026, i-a fost stabilită și compensația lunară prevăzută de art. 67 alin. (5) din aceeași lege, în cuantum de 80% din salariul lunar corespunzător ultimei funcții deținute.

Prin urmare, pârâtul a considerat că toate drepturile și garanțiile sociale prevăzute de Legea nr. 288/2016 au fost respectate în cazul reclamantului, acesta beneficiind de indemnizația și compensația prevăzute de legea specială.

Referitor la pretenția privind repararea prejudiciului moral în cuantum de 1 000 000 lei, pârâtul a solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată, invocând faptul că în cererea de chemare în judecată nu ar fi fost indicate argumente suficiente în susținerea acestei pretenții.

De asemenea, pârâtul a solicitat respingerea pretenției privind încasarea cheltuielilor de judecată, considerând-o subsecventă pretențiilor principale.

În susținerea poziției sale, pârâtul a invocat și practica judiciară națională în cauze pe care le-a apreciat ca fiind similare, făcând referire la cauza „Nurumbetov Ivan împotriva Inspectoratului General al Poliției", nr. 3ra-433/2020, încheierea Curții Supreme de Justiție din 25.03.2020, precum și la cauza „Covaci Ecaterina împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră", nr. 3-1466/2025, hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 27.10.2025.

În concluzie, pârâtul Inspectoratul General al Poliției a solicitat respingerea integrală a cererii de chemare în judecată depuse de Tataru Igor, prin reprezentantul său, avocatul Todorov Maxim, ca neîntemeiată, susținând că reclamantului i-au fost acordate toate indemnizațiile și compensațiile prevăzute de legislația specială aplicabilă funcționarilor publici cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.(f.d.28-35)

La 29 mai 2026 prin intermediul Direcției evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Cahul, a fost înregistrată referința nr. 12801 depusă de reprezentantul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Teodora Busuioc, prin care s-a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivarea referinței a indicat că, procedura administrativă privind încetarea raportului de serviciu al reclamantului a fost desfășurată în conformitate cu prevederile legale aplicabile, iar concluzia privind inaptitudinea acestuia pentru exercitarea serviciului în cadrul Ministerului Afacerilor Interne a fost stabilită de organul medical competent.

Astfel, pârâtul a relatat că, începând cu luna septembrie 2025, au fost întreprinse demersurile necesare pentru examinarea reclamantului de către Comisia medicală centrală a Ministerului Afacerilor Interne, în vederea aprecierii aptitudinii acestuia pentru continuarea serviciului. După recepționarea Certificatului-decizie medicală nr. 455 din 5 decembrie 2025,

prin care reclamantul a fost declarat „*****”, a fost inițiată procedura administrativă privind încetarea raportului de serviciu.

Pârâtul a menționat că procedura administrativă a fost suspendată pe perioada aflării reclamantului în concediu medical, iar ulterior, după încetarea motivelor care au determinat suspendarea acesteia, a fost reluată. Totodată, reclamantul a fost citat pentru participarea la procedura administrativă, iar prin cererea din 24 februarie 2026 acesta ar fi solicitat încetarea raportului de serviciu în temeiul art. 38 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 288/2016.

În continuare, pârâtul a indicat că, prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 88ef. din 26 februarie 2026, raportul de serviciu al reclamantului a fost încetat în temeiul art. 38 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 288/2016, cu acordarea drepturilor bănești prevăzute de legislația specială. Ulterior, prin actul emis la 10 martie 2026, ordinul menționat a fost completat cu dispoziția privind stabilirea compensației lunare prevăzute de art. 67 alin. (5) din Legea nr. 288/2016, începând cu 26 februarie 2026.

Cu referire la pretenția reclamantului privind încasarea indemnizației unice în temeiul art. 18 din Legea nr. 186/2008 privind securitatea și sănătatea în muncă, pârâtul a susținut că aceasta nu este fondată, întrucât raportul de serviciu al reclamantului, în calitate de funcționar public cu statut special, este supus reglementării speciale instituite prin Legea nr. 288/2016.

În acest context, Inspectoratul Național de Securitate Publică a invocat principiul *lex specialis derogat legi generali*, precum și prevederile art. 3 alin. (3) din Legea nr. 186/2008, susținând că dispozițiile legislației generale privind securitatea și sănătatea în muncă nu sunt aplicabile raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici cu statut special în măsura în care acestea sunt reglementate prin legislația specială.

Pârâtul a mai susținut că reclamantului i-au fost acordate drepturile bănești prevăzute de Legea nr. 288/2016, inclusiv indemnizația unică în cuantum de 65 730 lei și compensația lunară prevăzută de art. 67 alin. (5) din aceeași lege. În opinia sa, acordarea unei indemnizații suplimentare în temeiul Legii nr. 186/2008 ar presupune o dublă compensare pentru același fapt juridic și ar conduce la o îmbogățire fără justă cauză din contul bugetului public.

Totodată, pârâtul a făcut referire la prevederile art. 49 alin. (3) din Legea nr. 288/2016, invocând faptul că indemnizația unică prevăzută de această lege se acordă o singură dată în carieră.

Referitor la actele medicale care au stat la baza încetării raportului de serviciu, pârâtul a menționat că acestea au fost emise de autoritatea medicală competentă din cadrul Ministerului Afacerilor Interne și că Inspectoratul Național de Securitate Publică nu dispune de competența de a reevalua sau de a contesta concluziile medicale de specialitate. În acest sens, a susținut că declararea reclamantului ca fiind „*****” a constituit temeiul legal pentru încetarea raportului de serviciu.

Cu privire la pretenția privind repararea prejudiciului moral, pârâtul a susținut că reclamantul nu a prezentat probe din care să rezulte existența, întinderea și legătura cauzală dintre pretinsul prejudiciu moral și acțiunile sau inacțiunile autorității publice. A arătat că

încetarea raportului de serviciu a fost determinată de starea de sănătate și de concluzia organului medical competent, iar nu de un comportament ilicit al autorității.

În partea ce ține de cheltuielile de judecată, pârâtul a solicitat respingerea acestui capăt de cerere ca fiind subsecvent pretențiilor principale.

În concluzie, Inspectoratul Național de Securitate Publică a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată înaintate de Tataru Igor împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică și Inspectoratului General al Poliției privind încasarea indemnizației unice și repararea prejudiciului moral, ca fiind neîntemeiată.(f.d.43-48)

În ședința de judecată, *reclamantul Tataru Igor* nu s-a prezentat, interesele lui fiind reprezentate de *avocatul Todorov Maxim*, care a susținut integral acțiunea și cererea de concretizare depusă pe parcursul examinării cauzei.

În ședința de judecată, *reprezentantul pârâtului Inspectoratul General al Poliției, Marina Bîrlea* a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată pe motivele de fapt și de drept indicate în referința depusă la 19 mai 2026 (f.d.28-35).

Reprezentantului pârâtului Inspectoratului Național de Securitate Publică, Teodora Busuioc în ședința de judecată nu s-a prezentat solicitând prin referința depusă la 29 mai 2026 respingerea acțiunii și examinarea cauzei în lipsa sa.

Audiind explicațiile participanților la proces, studiind materialele cauzei, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial acțiunea, din următoarele considerente.

Potrivit art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.*

În corespundere cu art. 121 din Codul de procedură civilă, *instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.*

Conform art. 239 din Codul de procedură civilă, *hotărârea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărârea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.*

Conform dispoziţiilor art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.*

În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, *la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.*

Din materialele cauzei și înscrisurile anexate la dosarul administrativ nr. *****, instanța reține că reclamantul Tataru Igor a fost înmatriculat la Colegiul de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne la data de 30 iulie 2003 și exmatriculat la data de 2 iulie 2005.

Ulterior, reclamantul Tataru Igor a desfășurat activitate în cadrul subdiviziunilor Ministerului Afacerilor Interne în mai multe perioade. Astfel, la data de 02 iulie 2005 acesta a fost angajat în baza Ordinului ministrului afacerilor interne nr. *****, raportul de serviciu fiind încetat la data de *****, în temeiul Ordinului ministrului afacerilor interne nr. *****. La data de 08 mai 2019, în baza Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 213 ef. din aceeași dată, reclamantul a fost reîncadrat în serviciu, în funcția de subofițer superior al Serviciului patrulare Cahul, Taraclia, Vulcănești al Direcției patrulare „Sud” a Inspectoratului Național de Securitate Publică al Inspectoratului General al Poliției.

Prin Certificatul-decizie medicală nr. 455 din 05 decembrie 2025, emis de Comisia Medicală Centrală a Ministerului Afacerilor Interne, reclamantul Tataru Igor a fost declarat „*****”, constatându-se că starea sa de sănătate nu îi permite exercitarea în continuare a atribuțiilor funcției deținute. (f.d. 11-11 verso)

Ulterior, prin Certificatul de încadrare în grad de dizabilitate nr. *****, reclamantului i-a fost stabilit *****”. (f.d. 9-10)

În aceste circumstanțe, prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 88 ef. din 26 februarie 2026, s-a dispus încetarea raportului de serviciu al agentului-șef adjunct Tataru Igor, subofițer superior al Serviciului patrulare Cahul, Taraclia, Vulcănești al Direcției patrulare „Sud” a Inspectoratului Național de Securitate Publică, în temeiul art. 38 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, cu achitarea compensației bănești pentru concediile de odihnă anuale nefolosite și a indemnizației unice prevăzute de art. 49 alin. (2) din aceeași lege. (f.d. 12)

Prin extrasul din Ordinul nr. 110 ef. din 10 martie 2026, pct. 1 al Ordinului nr. 88 ef. din 26 februarie 2026 a fost completat cu mențiunea privind achitarea compensației lunare în conformitate cu art. 67 alin. (5) din Legea nr. 288/2016, începând cu data de 26 februarie 2026. (f.d. 13-13 verso)

Prin urmare, instanța constată că încetarea raportului de serviciu al reclamantului Tataru Igor a fost determinată de starea de sănătate a acestuia, iar actele medicale emise ulterior confirmă existența unei dizabilități având drept cauză o afecțiune legată de serviciul militar sau special. Totodată, Inspectoratul General al Poliției a recunoscut existența consecințelor sociale ale acestei stări de fapt prin acordarea reclamantului Tataru Igor a indemnizației unice prevăzute de art. 49 alin. (2) și a compensației lunare prevăzute de art. 67 alin. (5) din Legea nr. 288/2016.

Instanța nu poate reține argumentul pârâților Inspectoratului General al Poliției și Inspectoratului Național de Securitate Publică potrivit căruia simpla existență a Legii nr. 288/2016 exclude, în mod absolut, aplicarea oricăror prevederi ale Legii nr. 186/2008, or potrivit principiul *lex specialis derogat legi generali*, consacrat de legislația privind actele normative, impune aplicarea normei speciale în cazul unui conflict real între aceasta și norma generală. Însă

existența unei legi speciale nu înseamnă, prin ea însăși, că toate normele cu caracter general devin inaplicabile persoanelor cărora li se aplică legea specială.

În drept, art. 67 din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, instituie un mecanism special de asigurare de stat obligatorie a funcționarului public cu statut special. În particular, alin. (5) reglementează *compensația lunară* acordată în cazul apariției dizabilității în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu sau după încetarea serviciului, ca urmare a unei afecțiuni din perioada serviciului. Așadar, această normă reglementează un mecanism de protecție socială cu caracter periodic, destinat compensării pierderii capacității de muncă pe perioada existenței dizabilității.

În același timp, art. 18 alin. (1) din Legea securității şi sănătății în muncă nr. 186 din 10 iulie 2008, reglementează *indemnizația unică* datorată lucrătorului căruia i-a fost evaluat procentul capacității de muncă păstrată ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale. Norma prevede că această indemnizație se achită din contul unității care poartă vina pentru accidentul de muncă sau boala profesională și se calculează în funcție de salariul mediu lunar pe țară și procentul pierderii capacității de muncă.

Prin urmare, obiectul, condițiile și modalitatea de acordare a celor două prestații stabilite prin Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016 și Legea securităţii şi sănătăţii în muncă nr. 186 din 10 iulie 2008, nu sunt identice, or compensația prevăzută de art. 67 alin. (5) din Legea nr. 288/2016 reprezintă o plată lunară aferentă statutului special și existenței dizabilității, în timp ce indemnizația prevăzută de art. 18 din Legea nr. 186/2008 are caracter unic și este legată de producerea unui risc profesional – accident de muncă sau boală profesională.

În aceste condiții, instanța apreciază că cele două prestații nu se exclud prin natura lor și nu constituie două indemnizații identice acordate pentru același temei juridic, astfel încât argumentul pârâtului Inspectoratului General al Poliției privind pretinsa „îmbogățire fără justă cauză” nu poate fi acceptat.

Nici argumentul pârâților potrivit căruia reclamantul ar urmări obținerea unei duble compensații pentru același eveniment nu poate fi reținut. Indemnizația prevăzută de art. 49 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 este determinată de încetarea raportului de serviciu și de vechimea în serviciu, în timp ce indemnizația prevăzută de art. 18 din Legea nr. 186/2008 are ca premisă reducerea capacității de muncă în urma unei boli profesionale. Prin urmare, faptul generator și criteriul de determinare a celor două prestații sunt diferite.

Prin urmare, instanța constată că reclamantul este îndreptățit la indemnizația unică proporțională procentului de pierdere a capacității de muncă, calculată potrivit criteriilor prevăzute de art. 18 din Legea nr. 186/2008.

Potrivit art.18 alin.(1) din Legea securităţii şi sănătăţii în muncă nr. 186 din 10 iulie 2008, *lucrătorului căruia i s-a evaluat procentul capacităţii de muncă păstrată ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale i se plăteşte, din contul unităţii care poartă vina pentru accidentul de muncă sau pentru boala profesională,* ***pe lângă despăgubirea stabilită de lege, o indemnizaţie unică,*** *luându-se ca bază salariul mediu lunar pe ţară, pentru fiecare*

procent de pierdere a capacităţii de muncă, dar nu mai puţin de un salariu anual al accidentatului.

(2) În caz de deces al lucrătorului în urma unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, unitatea care poartă vina pentru accidentul de muncă sau pentru boala profesională repară prejudiciul material persoanelor care au dreptul la aceasta, în modul şi în mărimea stabilită de lege, şi, în plus, le plăteşte, din contul mijloacelor proprii, o indemnizaţie unică, luându-se ca bază salariul mediu anual al celui decedat, înmulţit la numărul anilor completi pe care acesta nu i-a trăit până la vârsta de 62 de ani, dar nu mai puţin de 10 salarii medii anuale.

(3) Plata indemnizaţiei unice prevăzută la alin.(1) şi alin.(2) se efectuează începând cu data de 30 mai 2008.

(5) Indemnizaţia unică se plăteşte persoanelor care au dreptul la aceasta de către unitatea care poartă vina pentru accidentul de muncă sau pentru boala profesională, în modul stabilit de Guvern.

Potrivit pct.7 din Hotărârea Guvernului nr. 513 din 11 august 1993 despre aprobarea Regulamentului cu privire la plata de către întreprinderi, organizații și instituții a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau unei afecţiuni profesionale, cu modificările ulterioare, *cuantumul indemnizaţiei unice pentru angajaţii, cărora li s-a atribuit un anumit grad de pierdere a capacităţii de muncă în urma unui accident de muncă sau a unei afecţiuni profesionale, se determină din calculul unui salariu mediu lunar valabil în Republica Moldova pe luna premergătoare lunii pierderii capacităţii de muncă pentru fiecare procent de pierdere a capacităţii profesionale de muncă, dar nu mai puţin de un salariu mediu anual al accidentatului.*

În acest sens, din Certificatul de încadrare în grad de dizabilitate nr. ***** rezultă că reclamantului Tataru Igor i-a fost stabilit un grad accentuat de dizabilitate, iar potrivit Raportului pentru determinarea dizabilității și capacității de muncă nr.R26006984 din 19 februarie 2026 i s-a stabilit un procent de ***** de pierdere a capacității de muncă.

Prin urmare, cuantumul indemnizației unice se determină prin înmulțirea salariului mediu lunar valabil în Republica Moldova pentru luna premergătoare lunii în care a fost constatată pierderea capacității de muncă cu procentul de ***** de pierdere a capacității profesionale de muncă.

În consecință, luând în considerare salariul mediu lunar valabil în Republica Moldova pentru luna premergătoare lunii pierderii capacității de muncă https://statistica.gov.md/ro/statistic_indicator_details/25, constituie 15 487,8 lei și aplicând procentul de *****, instanța constată că indemnizația unică datorată reclamantului Tataru Igor, constituie 1 084 146 lei.

Prin urmare, instanța concluzionează că pretenția reclamantului privind încasarea indemnizației unice este întemeiată, urmând a fi admisă în cuantum de 1 084 146 lei.

În ceea ce privește persoanele obligate la executarea obligației, instanța reține că reclamantul Tataru Igor și-a desfășurat raporturile de serviciu în cadrul subdiviziunilor

Ministerului Afacerilor Interne, inclusiv în cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, iar încetarea raportului de serviciu a fost dispusă de Inspectoratul General al Poliției.

În aceste condiții, având în vedere raportul juridic dintre reclamantul Tataru Igor și autoritățile pârâte, precum și faptul că obligația este aferentă raportului de serviciu și garanțiilor sociale rezultate din acesta, instanța apreciază că Inspectoratul General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică urmează să răspundă în mod solidar pentru executarea obligației stabilite prin hotărâre.

În consecință, suma de 1 084 146 lei urmează a fi încasată în mod solidar de la Inspectoratul General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică în beneficiul reclamantului Tataru Igor.

Referitor la pretenția privind repararea prejudiciului moral, instanța reține că, potrivit principiilor generale ale răspunderii juridice, acordarea unei compensații pentru prejudiciul moral presupune existența unei atingeri aduse drepturilor și intereselor nepatrimoniale ale persoanei, existența suferințelor fizice sau psihice și legătura cauzală dintre fapta ilicită și prejudiciul produs.

În conformitate cu art. 2036 alin.(1) din Codul civil, î*n cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri.*

Potrivit art. 2036 alin. (2) din Codul civil, *prejudiciul moral se repară indiferent de existenţa şi întinderea prejudiciului patrimonial.*

Conform art.2036 alin. (3) din Codul civil, *reparaţia prejudiciului moral se face şi în lipsa vinovăţiei autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea ilegală în calitate de sancţiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunităţii şi în alte cazuri prevăzute de lege.*

În temeiul art.2037 alin.(1) din Codul civil, *mărimea compensaţiei pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul şi gravitatea suferinţelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie al autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această compensare poate aduce satisfacţie persoanei vătămate.*

Alin.(2) al aceluiași articol prevede că, *caracterul şi gravitatea suferinţelor psihice sau fizice le apreciază instanţa de judecată, luînd în considerare circumstanţele în care a fost cauzat prejudiciul, precum şi statutul social al persoanei vătămate.*

În speță, instanța constată că neacordarea în termen a indemnizației unice la care reclamantul Tataru Igor era îndreptățit a afectat garanțiile sale sociale și situația sa materială într-o perioadă în care acesta se confrunta cu consecințele unei afecțiuni care a determinat pierderea capacității de a continua serviciul în cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

Totodată, instanța ia în considerare faptul că reclamantul Tataru Igor a fost declarat inapt pentru serviciu, ulterior fiind încadrat în grad de dizabilitate accentuat, cauza dizabilității fiind stabilită ca fiind legată de serviciul militar sau cel special. Aceste circumstanțe, prin natura lor, sunt de natură să genereze suferințe psihice, incertitudine și afectarea echilibrului personal și social al reclamantului.

Prin urmare, instanța apreciază că sunt întrunite condițiile pentru repararea prejudiciului moral.

Totodată, instanța nu poate admite integral cuantumul solicitat de reclamant, întrucât despăgubirea trebuie să fie una echitabilă și proporțională cu natura și gravitatea suferințelor suportate, fără a constitui o sursă de îmbogățire fără justă cauză.

La stabilirea cuantumului prejudiciului moral, instanța ține seama de circumstanțele concrete ale cauzei, de natura dreptului încălcat, durata și consecințele încălcării, starea de sănătate a reclamantului, consecințele încetării raportului de serviciu, precum și de necesitatea menținerii unui raport rezonabil de proporționalitate între prejudiciul efectiv suportat și cuantumul despăgubirii.

În aceste condiții, instanța apreciază că suma de 40 000 de lei constituie o reparație echitabilă și rezonabilă pentru prejudiciul moral cauzat reclamantului Tataru Igor și dispune încasarea, în mod solidar, de la Inspectoratul General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică, în beneficiul reclamantului, a sumei de 40 000 de lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest, acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu art. 236-240 Codul de procedură civilă, instanța de judecată,-

h o t ă r ă ș t e:

Se admite, parțial, acțiunea depusă de Tataru Igor.

Se încasează, în mod solidar, de la Inspectoratul General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică în beneficiul lui Tataru Igor, suma de 1 084 146 lei (*un milion optzeci și patru mii o sută patruzeci și șase lei 00 bani*), cu titlu de îndemnizație unică proporțional procentului de pierdere a capacității de muncă.

Se încasează, în mod solidar, de la Inspectoratul General al Poliției și Inspectoratul Național de Securitate Publică în beneficiul lui Tataru Igor, suma de 40 000 lei (*patruzeci de mii 00 bani*), cu titlu de prejudiciu moral.

În rest, acțiunea se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel în Curtea de Apel Sud în termen de 30 zile din ziua pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Cahul, sediul Central.

Președintele ședinței,
judecător **Alexei Rusacov**